Blog Willem Derynck

Ardooie, 1 januari 2026, de officiële overdracht van het tuinbouwbedrijf Derynck. Vader Danny en zoon Willem nemen elk een nieuwe rol op. Willem is nu officieel de bedrijfsleider. Vader volgt aan de zijlijn. Ook vriendin Laura volgt met veel belangstelling. Als niet-boerendochter maakt ze deel uit van een, voor haar, onbekende wereld. Nu ze met Willem op het ouderlijk bedrijf woont zit ze er midden in, ook al gaat ze buitenshuis werken. Dankzij de maandelijkse dagboekbijdrage van Willem volgen we hun verhaal.

De meest recente blog staat bovenaan.

26 oktober 2026

September: van hoogtepunt …

Eindelijk, Dag van de Landbouw! 's Morgens nog vlug komkommers oogsten en dan zo vlug als de bliksem alle nadars klaarzetten en eten. Het begon aanvankelijk nog rustig maar naar het einde van de dag toe kwamen er steeds meer mensen binnen. Zo'n 1.500 bezoekers hebben we geteld. Allemaal mensen die boften met *(zich positief uitspraken over)* onze familiekwekerij en die nieuwsgierig alles bekeken. Op het einde van de dag was er nog het afsluitmoment met Boerenbond en dan begonnen de mensen weg te trekken. De laatsten zijn nog gebleven tot 22u. Daarna begonnen we lichtjes op te ruimen en de dag erop was bijna alles weer weg. Wat blijft is de herinnering én de voldoening.

Dan begint alles binnen te sijpelen. We hadden de hele zondag rondgelopen, mensen aangesproken en brandjes geblust. En eigenlijk besef je achteraf dat je meer dan de helft van de mensen, nooit gezien hebt. Maar gelukkig zijn er veel foto's en konden we deze rustig doornemen. Meer dan een week had ik een *smile* tot achter mijn oren!

… naar dal.

Maar opeens kregen we als gezin onze klop. De vermoeidheid kwam naar boven en we gingen precies door een diep dal. Alles werd een onmogelijke klus, van de telefoon opnemen tot een vergadering. Terwijl ik begin dit jaar moeite had om nee te zeggen, had ik nu moeite om ja zeggen.

Fitnessabonnement

Ik voelde dat dit begon te werken op Laura, mijn familie en mijn personeelsleden. Ik voelde dat het werk uitvoeren nog het enige was dat lukte. Ik besloot dat ik voor verandering moest zorgen. En eerlijk gezegd de beslissing die ik heb gemaakt kan vele collega's misschien verbazen. Ik was ook lang beschaamd om het te zeggen maar eigenlijk vind ik het mijn plicht, in de hoop er andere collega's mee te inspireren.

Ik heb zeer impulsief een fitness-abonnement genomen. En ik heb er geen spijt van! Soms moet je gewoon zeggen: NU ga ik dit doen en we zien wel wat volgt…

Ik heb er echt deugd van want onder het motto ‘een gezonde geest in een gezond lichaam’ voel ik me gesterkt om geld te betalen om mezelf te laten afmatten. Velen zullen me gek verklaren maar het kan me niets schelen. Ik voel direct nieuwe energie en nieuwe moed.

Wat is rijkdom?

Het brengt bij mezelf ook zingeving. Ik denk al sportend na over de afgelopen maand en ik geniet opnieuw intens van wat we als familie samen met vrienden verwezenlijkt hebben. Dan sta je stil bij de woorden, wat is rijkdom? Voor mij is het kunnen doen wat je zelf belangrijk vindt en toch nog iets kunnen teruggeven aan buren, vrienden, familie en collega’s. Maar mijn grootste rijkdom dat is mijn netwerk. De vrienden die maar een telefoontje ver weg zijn van mij en klaar staan om me te helpen zoals op Dag van de Landbouw of op andere momenten. Mijn ouders en familie die er voor me staan op belangrijke momenten en vooral mijn vrouwtje die me zeer goed aanvoelt en steeds beter mijn tekortkomingen aanvult.

Op dat moment voel ik me de rijkste mens op aarde.

Dag van de Landbouw 2026

28 september 2026

Augustus: de zomer op volle toeren

Augustus liet het bedrijf echt op volle toeren draaien: jonge komkommerplanten, alle serres vol en het warme weer: de perfecte cocktail om zeker niet met de vingers te zitten draaien. De dagen gingen bij wijze van spreken maar open en dicht. Slapen, eten, komkommertijd en terug slapen… Maar wanneer je denkt dat het dagelijkse leven een sleur begint te worden, word je door een telefoontje herinnert dat je je enkele maanden voordien kandidaat stelde voor Dag van de Landbouw: “ja, juist dat ook nog…”Na een kort paniekmomentje besloten we om gewoonweg volgas erin te vliegen! Samenzitten met de verschillende partners om de samenwerking te versoepelen, overal beginnen kuisen en vooral reclame maken en flyeren!

De vakman

Het weer is de meest uitdagende productiefactor. Warme dagen kunnen voor de groei fantastisch zijn, maar in de serre kan het even snel te warm worden. Bij warme temperaturen moet je watergift, voeding en plantbelasting voortdurend op elkaar afstemmen. Soms ben je de hele dag bezig om de plant precies datgene te geven wat ze nodig heeft. Daarboven op kwam dat vanaf 15 augustus de dagen donkerder werden. We kregen wel temperatuur, maar geen licht waardoor de komkommergroei begon te vertragen. Dit is geen wenselijke situatie omdat de jonge planten waar nog niet van geoogst kon worden hierdoor vol begonnen te hangen met komkommers en de plant dreigde overbelast te raken. Gelukkig was er een goede prijs voor de wat kleinere komkommers en besloten we de kleinere komkommers te oogsten. Vooral ter ontlasting van de plant. Maar door het donkerdere weer werd de ziektedruk ook hoger. Vaak moest ik dan na het werk nog eens beginnen sproeien tot in de vroege uurtjes. Rij per rij plant per plant, alles om mijn teelt gezond te kunnen houden!

De personeelsdirecteur

Ook op het vlak van personeel was augustus een maand met de nodige uitdagingen. De seizoensarbeiders wilden graag enkele weken naar huis om vakantie te nemen en bij hun kinderen te zijn vóór het schooljaar begon. Daarom besloten we om die tussenperiode op te vangen met interim-arbeid. Zo kwamen 3 mensen helpen met het werk en het onderhoud van de planten. Op zich deden ze dit wel goed. Natuurlijk moet je wel wat door de vingers kunnen zien, maar ik merkte bij sommigen wel een tekort aan motivatie wat het wel lastiger maakte voor mij. Tegen het einde van de maand kwamen de seizoensarbeiders terug en mocht enkel de gemotiveerde interimmer blijven. Op

bepaalde momenten waren we wel wat overbemand, maar de luxe van een man te veel is soms zeer aangenaam. Eens je achterop geraakt in het werk is het zeer moeilijk om terug mee te geraken en met een man teveel is het ook leuk voor het personeel dat ze wat sneller door het werk kunnen geraken. Dat creëerde ook de mogelijkheid om meer tijd te besteden aan de voorbereidingen van Dag van de Landbouw. Afstoffen en de spinnenwebben verwijderen in alles serres. Zonder hen gingen we het bedrijf nooit zo proper gekregen hebben!

De familieman

Augustus was voor mij vooral op automatische piloot werken. Niet nadenken, gewoon verder doen en gas geven. Gelukkig heb ik Laura en mijn ouders achter me om me te ondersteunen… Wat zou ik toch doen zonder hen?

Willem Derynck, september 2026

31 augustus 2026

Bijsturen in functie van de omstandigheden…

De voorbije 2 maanden waren zonder twijfel de meest spannende en leerrijke sinds ik op 1 januari 2026 startte als tuinder. Als jonge bedrijfsleider denk je vaak dat je goed voorbereid bent. Je hebt al enkele jaren ervaring opgedaan op het bedrijf, je kent je teelten en je hebt al heel wat mee helpen beslissen. Maar toch merk je pas wanneer je zelf aan het roer staat hoeveel verantwoordelijkheid er werkelijk op je schouders rust.

De zomer stelde me meteen voor enkele stevige uitdagingen. De eerste hittegolf die snel gevolgd werd door een tweede, maakte duidelijk dat een teelt nooit op automatische piloot draait. Plots ben je dagelijks bezig met de vraag of de watergift nog klopt, of de EC (meststoffen in het water) niet te hoog oploopt en of het gewas geen tekenen van stress begint te vertonen. Je merkt dat je voortdurend moet bijsturen. Wat gisteren de juiste strategie was, is vandaag misschien niet meer voldoende. En dan nog een kraan die ergens niet juist werkt waardoor waarden heel ver uiteenlopen en je eigenlijk kop noch staart krijgt aan je controlemetingen…

De essentie van ondernemen

Daarbij komt dat je als overnemer soms keuzes moet maken waarvan je pas weken later weet of ze de juiste waren. Zo besloten we deze zomer om ook de komkommerserre te herplanten. Tot nu toe hadden we weinig ervaring met een tweede komkommerteelt in de zomer, maar door de aanhoudende hitte waren de bestaande planten snel verouderd en leek een herplant de beste keuze. Helaas besliste het weer er anders over. Kort na de herplant kregen we opnieuw een hittegolf. De jonge planten waren nog onvoldoende geworteld en moesten plots veel meer verdampen dan ze aankonden. Ondanks alle voorzorgsmaatregelen (we hadden de serre afgewit en deden er alles aan om de omstandigheden zo goed mogelijk te houden), kregen we toch behoorlijke verbranding in de koppen.

Ik moet eerlijk toegeven dat dit het eerste moment was dit jaar waarop ik het echt moeilijk kreeg. Je ziet weken voorbereiding en een flinke investering plots onder druk staan en je vraagt je af: hadden we dit anders moeten aanpakken? Op zo'n momenten spoken de 'wat als'-vragen voortdurend door je hoofd.

Na overleg met een collega-teler, mijn teeltadviseur en een goed gesprek met mijn vader besefte ik dat niemand een glazen bol heeft. Je neemt een beslissing op basis van de kennis en omstandigheden van dat moment. Achteraf is het altijd gemakkelijk oordelen. We besloten de beschadigde koppen uit te snijden en een sterke zijscheut verder te laten groeien, in de hoop de schade zoveel mogelijk te beperken. Dat is

misschien wel de essentie van ondernemen: niet blijven stilstaan bij wat misliep, maar zoeken naar de beste oplossing voor wat vandaag voor je ligt.

Naast de teelt merk ik ook steeds meer dat een bedrijfsleider veel meer doet dan groenten telen. De voorbije weken was ik intensief bezig met investeringen en financiering. Gesprekken met banken, offertes vergelijken en kleine lettertjes nalezen horen er allemaal bij. Soms lijkt een voorstel op het eerste gezicht voordelig, tot blijkt dat er bijkomende kosten of voorwaarden aan verbonden zijn. Ook dat is ondernemen: verder kijken dan de prijs alleen.

Wat me de voorbije maanden misschien nog het meest is opgevallen, is dat ondernemen vooral bestaat uit vallen en opstaan. Vorig jaar dacht ik soms: dit kan ik beter doen dan mijn vader, en dat zal ik anders doen,... Maar nu ik zelf de teugels in handen heb besef ik dat ik nog lang niet het niveau haal dat mijn vader haalde toen hij bedrijfsleider was. En daarvoor heb ik nog meer bewondering gekregen voor hem! Een zegswijze die ik graag zou willen onthouden voor de komende jaren is:

"Goede beslissingen komen voort uit ervaring. Ervaring komt vaak voort uit minder goede beslissingen."

Het seizoen is nog lang niet voorbij en ongetwijfeld zullen er nog uitdagingen volgen. Maar één ding weet ik ondertussen wel zeker: ondernemen is geen bestemming waar je ooit aankomt. Het is een proces van elke dag observeren, beslissingen nemen, fouten durven erkennen en daar weer sterker uitkomen. Misschien is dit nu wel de belangrijkste les die ik tot nu toe heb geleerd tijdens mijn eerste jaar als overnemer.

Willem Derynck, augustus 2026

29 juni 2026

Mei, helpende handen zijn meer dan welkom!

Begin mei kwamen onze gastarbeiders toe. Wel wat onwennig de eerste keer dat zo'n busje vol Roemenen op je oprit staat. Twee stapten uit. Na hen alles te tonen van de huisvesting, deed het me deugd om te zien dat het hen opviel dat de huisvesting nagelnieuw was en mooi uitgerust. Het gaf mij een gevoel dat ze dit appreciëren en er goed voor zullen zorgen.

Helaas blijkt communicatie wel een barrière, ze spraken niet zo vlot Engels. Maar toch kan je met handen en voeten en een goede vertaalapp veel doen. Maar dan geef ik wel de tip om de versie die vertaald werd nog eens terug te vertalen naar het Nederlands voor je dit toont want soms worden de dingen toch wel gevoelig anders vertaald dan je wil. Maar gelukkig zijn ze redelijk begripvol en lukt het wel. Bovendien kan ik wel wat Roemeens door een cursus die ik volgde bij Boerenbond. Als de wil er wederzijds is, is al veel mogelijk denk ik.

Werkverdeling en taalbarrière

Ze waren de zaterdagavond toegekomen, maar het maalde de zondag toch wel wat in mijn hoofd. Hoe ga ik hen het werk uitleggen als ze geen woord Engels begrijpen? Hoe moet ik dit aanpakken? De maandag was het zover. Na een bezoekje bij de gemeente (die zeer vlot alle papieren in orde bracht) konden we beginnen. Eerst mochten ze courgettes oogsten wat ze eigenlijk opvallend snel aanleerden. En daarna konden ze helpen in de vers aangeplante komkommerplanten. Het werk was op zich goed. Maar ik voelde continu in mezelf een strijd tussen hoe perfect moet het zijn en wanneer zie ik het door de vingers. Bijvoorbeeld bij een werkje waar ik vroeg om per 2 komkommers op de stam 1 komkommer uit te halen, bleek dit zeer moeilijk voor sommigen. Ik heb dan een whiteboard aangeschaft om dit uit te leggen via een tekening maar dit bleef stroef verlopen.

Natuurlijk kon ik niet verwachten dat iemand die dit werk voor het eerst doet een plant al zo goed kan doorzien als mezelf. Maar toch was dit wel een belangrijk werkje. Zelf zat ik in mijn hoofd dat iedereen elk werk moest doen zodat we samen in team konden werken. Maar het deed me wel pijn hoe 1 van de 2 wat inklapte omdat het werk niet lukte. Zij begreep niet wat ze moest doen en ik wist niet hoe ik het voor haar uit kon leggen. Ik besliste toen om het werk op te splitsen in verschillende taken. De moeilijkere taken deed ik samen met mijn vader en mijn andere arbeider. Dit verliep op zich zeer vlot en het doet deugd om te zien dat iedereen terug voldoening krijgt van het werk!

En zo konden we al veel van elkaar leren. Zodat ik nu op het punt zit dat alles mooi begint te draaien zoals gehoopt. Het oogsten nemen de Roemenen voor hun rekening en de moeilijkste werkjes doe ik dan samen met mijn vader. Zo moet ik niet altijd helpen oogsten en kan ik meer bezig zijn met dingen waar ik veel belangrijker voor ben.

Seizoensarbeiders verrijken je wereld

In omgang zijn de Roemenen twee toffe mensen. Ze vertellen graag over hun thuisland, hoe ze zelf een varkentje slachten in de winter, hoe het leven er is in hun stad. Hoe groot hun familie is en hoeveel kinderen/kleinkinderen ze hebben. Het is echt een verrijking te beseffen hoe anders mensen leven in andere landen maar toch hoe gelijk Europeanen wel niet zijn soms. Bijvoorbeeld klagen ook zij altijd over Brussel, net als wij.

Met personeel werken vergt een aanpassing, maar eens je de stap gezet hebt, wil je eigenlijk niet meer terug. Niet omdat het werk plots vanzelf gaat, maar omdat je opnieuw tijd krijgt om als ondernemer te ondernemen in plaats van overal tegelijk te moeten zijn. Ook vind ik het mooi om te zien hoe ieder in het bedrijf een eigen rol opneemt. Ik merk dat ik tijdens het werken nogal serieus ben en geen overdreven babbelaar ben, terwijl mijn vader meer mopjes maakt en adviseert waar nodig. Daarnaast merk ik dat Laura ook haar weg vindt tussen het personeel. Zij zorgt voor de was en de plas en helpt waar nodig want ze gaat nog steeds gaan werken. Zo zie je hoe verschillende persoonlijkheden en stijlen elkaar kunnen aanvullen.

Het is leuk om te zien hoe alles ook hier losloopt en ieder zijn best doet. Zij werken hard en goed voor ons en wij zorgen dat ze niets tekortkomen. Hebben ze medicatie nodig, Dan regelen we dat. Willen ze naar de winkel dan brengen we hen.

En dit vind ik dan wel het mooie aan een familiaal bedrijf. We hebben maar 2 personeelsleden waardoor we hen beter kunnen leren kennen en het gevoel heerst dat alles wel bespreekbaar is. Maar aan de andere kant is dit ook wel een valkuil. Ik wil toch wat afstand houden om niet te familiair te worden. Maar daarnaast wil ik wel dat ze zich hier amuseren en ze toch wel ergens warmte voelen om zo het gemis van thuis en familie wat dragelijker te maken.

Onzekerheid slaat om in vertrouwen

Als ik terugdenk aan die eerste zaterdag, toen het busje de oprit opreed, moet ik toch glimlachen. Waar ik vooral onzekerheid zag, zie ik vandaag vertrouwen. We spreken nog altijd niet dezelfde taal, maar ondertussen begrijpen we elkaar veel beter dan woorden alleen kunnen uitleggen. En misschien is dat wel de essentie van samenwerken: niet dat alles vanzelf gaat, maar dat je samen blijft zoeken naar een manier waarop het lukt.

Willem Derynck

Juni 2026

31 mei 2026

Tussen plant en papier…

April was een maand waarin alles begon samen te komen. In de serre begon het seizoen echt op gang te trekken en tegelijk kwam de komst van het personeel steeds dichterbij. Tegen begin mei moesten de eerste seizoenarbeiders aankomen en dus moest alles klaar zijn: de serre, de planning, de administratie én de huisvesting.

Overdag draaiden de dagen volledig rond het werk in de serre. Planten verzorgen, aanbinden, controleren, klaarzetten voor oogst… Maar eens dat werk gedaan was, begon vaak nog een tweede deel van de dag. Er moesten nog kamers afgewerkt worden, kleine herstellingen gebeuren en ondertussen bleef ook de papiermolen van het bedrijf draaien.

Dubbele shift draaien

Contracten, registraties, verzekeringen, documenten, planningen… Hoe meer personeel er bijkomt, hoe meer administratie erbij komt kijken. En eerlijk gezegd blijft dat voor mij nog altijd één van de moeilijkste evenwichten. Overdag wil je tussen de planten staan, maar ’s avonds wacht het bureauwerk nog. En eigenlijk is dit geen goede combinatie want als je vermoeid bent van het werk in de serre moet je papieren gaan invullen die alle concentratie vergen. Ik heb even geprobeerd om ’s morgens voor de zon op kwam nog snel mijn papierwerk te doen, maar dat werd ook lastig na een tijdje. Vooral als je ’s avonds laat nog een vergadering van Groene Kring of Boerenbond hebt.

Waar ik deze maand ook van versteld stond bij mezelf is hoe ik mijn telefoon begon te haten. Steeds een melding, op de verkeerde momenten een telefoontje. Waardoor een korte vloek vaak voorafging voor het uit mijn zakken halen van telefoon. Op sommige momenten zat mijn hoofd zo vol dat het er gewoonweg niet meer bij kon. Niet omdat ik mensen niet wou helpen of spreken, maar gewoon omdat je voelt dat je alweer uit je werk getrokken wordt terwijl je al achterloopt. Het confronteerde me wel met mezelf. Want uiteindelijk hoort communiceren ook bij ondernemen. Leveranciers, klanten, medewerkers, collega-telers… die telefoons zijn nodig ik zou zelfs willen zeggen zeer belangrijk. Maar wanneer het extreem druk wordt, begin je alles te bekijken als “weer iets extra”. Dat gevoel had ik vroeger veel minder. Ik wil nu al mijn excuses aanbieden aan de mensen die me gebeld hebben en die niet de juiste antwoorden kregen en waar ik vaak moest vragen: “Kun je dat nog eens herhalen?”. Alleen omdat ik met iets anders bezig was.

Overzicht houden, ook al is er veel werk

Misschien is dat ook een teken dat ik te veel in het werk zelf zat en te weinig boven het bedrijf hing. Ik geraakte mijn helikoptervisie kwijt. Want achteraf bekeken besef ik dat ik

in april soms te hard bezig was met overal tegelijk brandjes blussen. Gewoon blijven doorgaan, werken en oplossen. Maar net daardoor verloor ik soms het overzicht over het geheel. Je bent dan zo gefocust op het directe werk dat andere zaken blijven liggen. Kleine dingen op het bedrijf die je normaal meteen zou aanpakken, schuif je door naar later in het West-Vlaams “nu, ton en nooit”.

En misschien is dat nog één van de grootste lessen die ik nu als jonge bedrijfsleider leer: hard werken alleen is niet genoeg. Je moet ook af en toe durven stoppen om opnieuw overzicht te krijgen. Want anders ben je constant bezig in het bedrijf, maar te weinig met het bedrijf. Waardoor je soms veel te lang verkeerd werk doet of het niet goed aanpakt.

Aandacht voor de structuur van je bedrijfsvoering

Toch merkte ik ook opnieuw waarom ik deze stiel zo graag doe. Ondanks de drukte geeft het energie om het bedrijf te zien draaien. Om leven in de serre te voelen. Om bezig te zijn met een seizoen dat opnieuw opstart. Om met verse producten naar REO te rijden. Maar de passie kan ook een valkuil zijn. Omdat je blijft doorgaan. Omdat je denkt dat nog één uur extra werken alles zal oplossen. Terwijl je soms net beter even afstand zou nemen. Dit is misschien iets wat hoort bij groeien als ondernemer: beseffen dat niet alleen de planten zorg nodig hebben, maar ook de structuur errond.

Maar ik haal hoop en kracht uit de gedachte: “Een serre bouwen kan met geld. Het volledige potentieel eruit halen vraagt een echte tuinder.”

Groeten,
Willem Derynck

31 mei 2026

18 april 2026

Maart, werk brengt rust

Een maand die goed begon. Er konden eindelijk planten groeien in de serre en die kale witte vloer in de serre werd plots gevuld met jonge frisse groene plantjes. De verantwoordelijkheid om de planten nu goed te verzorgen, bracht bij mij een gevoel van rust. Sommige mensen houden van kalmte, ik vind meer de rust als mijn dagen gevuld zijn met telen. Het niet moeten denken aan wat ik nog zou kunnen doen omdat er genoeg werk is brengt me ergens rust. De voldoening van te zien hoe een plantje groter wordt en vruchten ontwikkelen is toch het mooiste wat er bestaat! En bij een nieuwe teelt werkt dit nog meer, want dan is alles nieuw en moet je alles nog ontdekken.

Kiezen met het hart en de portefeuille in de hand

Je zou bijna vergeten dat er ergens aan de overkant van de grote plas een verre buur zit die graag de wereld verast met zijn dolle fratsen. Het kon dan ook niet anders dan dat Donald een militaire actie zou ondernemen tegen Iran. Enkele jaren geleden hoorde ik dit al eens aan de andere kant van ons continent van ene Poetin. Die zou ook een korte militaire actie ondernemen tegen Oekraïne. Opvallend is wel dat met dezelfde argumenten als bij die andere oorlog ook deze keer alles nu uit Iran of de Straat van Hormuz blijkt te komen. Het nieuws staat vol van de prijsverhogingen en ontslagen. Ook beginnen de prijzen van brandstoffen serieus te schommelen. Elke uitspraak van Donald Trump of een aanval op een buurland door Iran zorgt voor een nieuwe koerswijziging in de markten.

Gelukkig kon ik nog op een ‘goed’ moment mijn voorraad stookolie aanvullen waardoor de meerkosten nog meevielen. Maar als de oorlog nog lang duurt, dan zal ik toch weer moeten bijvullen. Met de koude nachten zie ik mijn branders nogal naarstig van mijn tank slurpen. Snel hoor je dan ook telers rondbellen. Wat ga jij doen? Temperatuur in de serre laten zakken? Elke teler moet dit voor zichzelf uitmaken en elke teler moet naar zijn eigen teelt kijken. Ik hou graag tempo in mijn teelten en het confronteert me nu wel dat de groei iets trager gaat. Maar soms moet je kiezen met het hart en de portefeuille in de hand. Alleen, hoe ver ga je hierin…? Als ik de *future* markten mag geloven dan wordt op de lange termijn terug een daling voorspelt naar 80 dollar per vat. Laten we hopen dat de Opec-landen zo snel mogelijk hun productie kunnen opschroeven en dat het conflict snel een einde mag kennen.

We moeten blijven vooruit kijken en doordoen want tenslotte heeft niemand een glazen bol. En eigenlijk kunnen we trots zijn op onszelf want hoe hard het ook stormt in de wereld, wij, boeren en tuinders, kunnen onze eigen voeding verbouwen. We kweken

onze eigen groenten en dieren. Honger zullen we niet snel hebben, denk ik. Dit geeft toch opnieuw weer hoeveel rijkdom dat een boerenleven kan bieden.

De overname is rond

Op het eind van de maand was het dan eindelijk zo ver. De laatste dag van maart ging ik met mijn ouders naar onze notaris om alle papieren en aktes definitief te tekenen en vast te leggen. Vanaf 1 april is de overname volledig rond en kan ik trots spreken over *mijn* bedrijf. Ik ben alvast zeer trots op mijn ouders dat ik zo'n mooi bedrijf van hen mag overnemen, en dat ze me zo goed ondersteunden bij de overname. Een duwtje in de juiste richting kan veel doen voor ons jonge telers.

Passie, volharding en grote trots proeven!

Om dan de cirkel volledig rond te maken, konden we van onze eerste courgettes proeven. Uitgelepeld en gevuld met gehakt en andere groenten in de oven en je mag er zeker van zijn dat het smaakte! Mijn eerste teelt van begin tot oogst sinds ik tuinder ben samen met mijn ouders. Ik proefde passie, volharding en vooral grote trots. Dat ik, net als mijn collega tuinders, dagelijks zo'n juweeltjes naar de markt mag brengen is iets waar we fier op mogen zijn. DIT IS PAS EEN TROEF UIT HET VLAAMSE PLATTELAND!

Groeten,

Willem Derynck,

18 april 2026

3 maart 2026

Februari, mijn tweede maand als tuinder

Een maand waarin ik al meteen de uitersten van mijn gemoedstoestand mocht leren kennen. Het gelukzalige gevoel wanneer ik 's morgens door de serre wandel en zie dat alles klaarstaat om te planten of te oogsten. Dan krijg ik het gevoel dat mijn dag niet meer stuk kan. Tot een uur later, wanneer de hemel op mijn kop valt omdat er een brief van de overheid in de bus zit die achteraf gezien zelfs niet correct bleek te zijn.

Blijven hopen

Lachen en wenen liggen soms gevaarlijk dicht bij elkaar in de land- en tuinbouw. Maar achteraf bekeken komt het gelukkig meestal wel weer in orde. Net zoals bij de uitspraak van het Grondwettelijk Hof over de seizoensarbeid. Dankzij het werk van Boerenbond en vooral van Chris Botterman is dat waar we maanden wakker van hebben gelegen, toch weer goed gekomen. Het leert me dat je nooit mag stoppen met hopen. Zelfs wanneer je buikgevoel negatief is en het boerenverstand zegt dat het onmogelijk lijkt.

Ook aandacht voor welzijn

Eind deze maand nam ik ook deel aan vergaderingen van *De Doos van Pandora*, een project waar ik van bij het begin bij betrokken ben en dat werkt rond welzijn in de land- en tuinbouw. Ik hoorde daar aangrijpende verhalen. Verhalen waar je stil van wordt en eerlijk gezegd ook wel eens van wakker ligt. Maar tegelijk brachten die gesprekken me ook tot een ander inzicht: in onze sector wordt vaak veel angst gezaaid,
maar we vergeten te vaak dat we als land- en tuinbouwers al door heel wat stormen zijn gegaan. En ze overleefd hebben.

Laat je niet opjagen

Boeren is een marathon en geen sprint. En misschien moeten we dat ook wat vaker tegen onszelf zeggen. Zeker als jonge boeren. We moeten ons niet laten opjagen door elk nieuw dossier, elke nieuwe regel of elke waarschuwing die op ons afkomt. Niet door erfbetreders en zelfs niet door het debat dat rond onze sector ontstaat. Want hoe vaak gebeurt het niet dat de soep uiteindelijk minder heet gegeten wordt dan ze wordt opgediend?

Met die gedachte in het achterhoofd keek ik ook terug naar een aantal dossiers waar ik rond werk als ondervoorzitter van Groene Kring. Jonge telers voelen nieuwe wetgeving vaak veel harder aan dan de oudere generatie. Wanneer het over stikstof of gewasbescherming gaat, lijkt het soms alsof wij morgen al moeten bewijzen dat we nog bestaansrecht hebben. Maar wanneer ik luister naar meer ervaren telers, hoor ik

vaak hetzelfde verhaal: zij hebben dat gevoel vroeger ook gehad. En toch is de sector er telkens weer in geslaagd zich aan te passen en er vooral sterker uit te komen.

Leren van het verleden

Een ervaren teler vertelde me over een artikel dat vroeger gepubliceerd werd over de opkomst van Spanje als producent van glasgroenten. In dat artikel stond letterlijk dat Vlaanderen onmogelijk zou kunnen concurreren met de goedkope productie en transport uit Spanje. Dit zou waarschijnlijk het einde betekenen van rendabele verwarmde glastuinbouw hier in Vlaanderen. Maar twintig jaar later staan onze serres hier nog altijd. En telen we hier nog altijd rendabel.

Misschien is dat wel de belangrijkste les die ik als jonge ondernemer stilaan begin te begrijpen: in de landbouw lijkt het soms alsof elke nieuwe maatregel of verandering het einde van alles betekent. Maar de geschiedenis van onze sector toont iets anders. We slagen er altijd opnieuw in om sterker en beter te produceren!

De soep wordt niet altijd zo heet gegeten als ze wordt opgediend. En ondertussen blijven wij gewoon doen wat vorige generaties altijd gedaan hebben: planten, werken en vooruitkijken.

Groeten,

Willem Derynck, 3 maart 2026

4 februari 2026

Keuzes

Als ik mijn eerste maand als tuinbouwer zou mogen samenvatten in 1 woord dan zou ik zeggen: “keuzes”. Elk uur van elke dag moesten grote keuzes gemaakt worden. Met welke bank ga ik in zee? Wie geef ik het vertrouwen om me te adviseren en mijn dossiers te regelen? Kan ik mijn engagementen die ik had voor de overname nog volwaardig uitvoeren, …

Op 1 januari werd ik een volwaardig tuinder. Ik kocht mijn aandelen bij coöperatie REO en de eerste facturen vielen meteen in de bus. (Als je ondernemer wordt in Vlaanderen, kan je direct beginnen betalen…). Tegelijk was het een moment om leveranciers, die vroeger aan mijn vader leverden, opnieuw te evalueren. Klopt de service nog met hun prijs? Gelukkig bleken de meeste trouwe partners nog steeds de beste keuze. Daarna volgden de gesprekken over kredietverlening. Ik stapte binnen bij vier banken, elk met hun eigen visie en tarieven. Vanuit mijn netwerk hoorde ik vooral sombere verhalen: na het mindere jaar 2025 zouden banken weinig appetijt hebben voor investeringen in de sector. Toch werd ik positief verrast. De gesprekken waren correct en sommige banken dachten echt mee. We maken elkaar als jonge boeren vaak bang met sterke verhalen, en hoewel die niet altijd uit de lucht gegrepen zijn, blijkt de realiteit vaak genuanceerder.

Maar wat voor mij de moeilijkste keuze werd die halverwege de maand op mijn pad kwam was de keuze: ‘blijf ik ondervoorzitter van Groene Kring of kies ik voor mijn bedrijf’. Ik merkte dat het steeds moeilijker werd om alles te combineren. Vroeger kon ik veel op mijn ouders afschuiven maar nu merk ik dat ik het aanspreekpunt ben voor het bedrijf. Ik kan niet meer doorschuiven. En omdat ik vind dat de kwaliteit van mijn ondervoorzitterschap niet mocht achteruitgaan om onze leden te kunnen blijven vertegenwoordigen, voelde ik me genoodzaakt om afstand te nemen van mijn rol als ondervoorzitter en iemand anders de kans te geven om ten volle te gaan voor de noden van onze leden. Het werd een keuze met het verstand maar het hart blijft toch wel bloeden…

Overlegmomenten ingepland

Doordat mijn vriendin Laura haar job wil verder zetten, merkte ik dat ze veel communicatie miste in het bedrijf. Hoe dan ook, als partner van zit ze in het bedrijf en moet ze de grillen van het bedrijf ondergaan. Daarom implementeerde ik een vergaderingenstructuur in het bedrijf. Wekelijks toetsen we af wat de planning is voor de volgende week en wie er wanneer kan zijn. Maandelijks toetsen we de grote beslissingen van het bedrijf af inzake teelten, teelthandelingen, investeringen, diensten. Per kwartaal zitten we samen rond de boekhouding en de cijfers. Als je de overlegmomenten niet inplant, dan komt het er niet van want met alle werk op het bedrijf worden deze vaak vergeten. En dan zouden we jaarlijks een teambuilding willen

doen met mijn broer en mijn schoonouders. Dit omdat dit partners zijn die nauw bij het project zijn aangesloten en we hen toch ook willen informeren over de toekomstplannen. Ze springen wel eens bij in het huishouden of op het bedrijf dus is dit ook een manier om dankjewel te zeggen. Het is niet de bedoeling om alle cijfers op tafel te leggen, maar ik vind het wel een mooi gebaar.

De eerste controle

Eind januari kregen we dan nog een aangekondigde controle van Global Gap. We zijn gelukkig geslaagd en we kunnen nu eindelijk beginnen met leveren. Het eerste zal de peterselie zijn die mag geplukt worden. Handen uit de mouwen en de pot rekkers in de hand, busselen maar!

Zo zie je maar. Januari is een heel korte maand, maar toch is er tussen alle nieuwjaarsrecepties en etentjes door heel veel vastgelegd en beslist voor de toekomst. Februari belooft nog drukker te worden want een snelle kijk op de agenda toont me dat ieder weekend vol zit. (Halleluja…)

Groeten,

Willem Derynck,
nog even Ondervoorzitter Groene Kring
4 februari 2026

